

Energia per viure

NATURA URBANA. Per viure només necessitem consumir unes 2.000 quilocalories per dia. A aquesta energia se'n hi diu endosomàtica. L'aconseguim amb la dieta diària, amb el consum d'aliments que ens aporten els nutrients indispensables, proteïnes, lípids, greixos, i hidrats de carboni, per fer funcionar el nostre metabolisme.

També consumim energia fora del nostre cos, és l'energia exosomàtica. L'energia que gastem en cuinar els aliments, la de la calefacció, la de la llum, la del cotxe, la gastada en agricultura per augmentar les produccions o en la indústria per fabricar infinitat de béns. Des dels nostres orígens n'hem usat, forma part de la nostra cultura i ha contribuït a augmentar l'esperança de vida i el benestar. El problema és el consum excessiu: com més energia exosomàtica gastem per persona, més impacte ambiental produïm. Aquesta energia és de l'ordre de 120 vegades més gran que l'endosomàtica per terme mitjà a tota la Terra.

L'agricultura de secà extensiva consumeix grans quantitats d'energia exosomàtica.

Els manresans no som diferents, com a "Homo sapiens", de la resta d'humans. També gastem energia endosomàtica i exosomàtica. La primera la mantenim constant gairebé tots els humans. Quasi tots, perquè hi ha humans que no arriben a les 2.000 quilocalories i pateixen malnutrició. La segona té oscil·lacions molt grans, segons el país, ciutat o territori al qual ens referim. Però, quin és el total d'energia que consumin els manresans?

Suposant que som 75.000 habitants, l'energia endosomàtica diària és 150 milions de quilocalories. Això és l'equivalent, tenint en compte que un gram de sucre són 3,5 quilocalories, a unes 42 tones de sucre. I l'energia exosomàtica, que és de l'ordre de 45 vegades més gran, seria per tant l'equivalent a 1.890 tones de sucre. Això és molt o poc? A primer cop d'ull, és impressionat. Imagineu-vos que cada dia entren a Manresa un 1.890 camions carregats cada un amb una tona de sucre. Si fem la comparativa amb altres ciutats del món, ens pot semblar poc. En el cas de Doha (Qatar), els farien falta uns 12.600 camions de sucre i en el cas de Dhaka (Bangla Desh) amb 189 camions en tindrien prou. Per tant, nosaltres estem en un punt mitjà, i així i tot hauríem de reduir-ne molt més el consum per reduir l'impacte ambiental. Només ho aconseguirem consumint energia exosomàtica neta: solar, eòlica, hidràulica... Ara per ara, la majoria d'energia exosomàtica no és gaire neta, ja que prové de combustibles fòssils, i vet aquí el seu impacte.